

De deserteurs zaten samen in hun schuilplaats. Het weer was geheel en al gekeerd. De eerste lentewarmte had plaats gemaakt voor wilde vlagen en deze ongunstige weergesteldheid werkte op het gemoed der jongelingen, schijnbaar op dat van Alfons Stevens of Waen Meyer zoals wij hem voortaan zullen noemen, en in werkelijkheid op dat van Gust.

— Wie weet krijgen we geen natte zomer, morde de zoon van Vervloet, en wij die ons hier moeten verduiken onder de grond !

— 't Is een onaangenaam vooruitzicht. En soms voel ik mij beklemd door een bang gevoel, antwoordde de ander.

't Gebeurt in mijn slaap, dat ik de gendarmen voor mij zie en dan schrik ik wakker.

— 'k Heb dat waargenomen. Hebt ge een benauwd voorgevoel ? vroeg Gust.

— Ja, en ik kan het niet van mij afzetten.

— Toe, toe, zei Gust, overmorgenavond gaan we naar huis, zoals afgesproken, en dan zullen we een nacht onder het ouderlijk dak doorbrengen. Dat is ten minste een troost bij al ons lijden.

— 't Zal mij aardig doen weer in een huis te slapen.

— Hoe lang is 't dan al geleden sinds ge onder een dak slaapt ?

— Twee maanden.

— Twee maanden ! 'k Ware dood van verdriet.

— Ja, gij moogt nog van geluk spreken. Uw ouders wonen hierbij. Ge ziet hen, ge praat met hen. Ze verstellen uw klederen, geven u nieuwe, ze schenken u alles, wat ge behoeft, ze troosten u, ge moogt met hen bidden. Gij zijt een gelukkige onder de ongelukkigen.

— Ge weent, Alfons !

En waarlijk de veinzaard veegde met de hand in de ogen.

— Ik verlang zo naar mijn moeder ! stamelde hij.

— Moed, vriend, moed ! Neen, 't was niet goed van mij te morren. Ik moest dankbaar zijn. We zullen elkander steunen. Mijn huis is nu immers ook 't uwe !

— Uw moeder is een engel, maar hoe vriendelijk, hoe goed ze is, ik heb toch een eigen moeder, Gust !

— Ja, ik kan zeer wel begrijpen, dat ge naar haar verlangt.

— Ik heb een plan, Gust.

— Een plan ?

— Ik zou naar huis willen gaan !

— Naar huis ?

— Ja, naar moeder. Ik kan 't niet langer meer uithouden. Ik moet haar terugzien, haar omhelzen, haar spreken, al is 't dan ook maar voor een ogenblik. Ik moet !

— Maar zo ge verraden wordt !

— 'k Kan er niet aan doen. Al wist ik dat de Fransen in ons dorp lagen,

toch zou deze schrikkelijke gedachte niet in staat zijn, mij te weerhouden.

— Maar Alfons, de kogel, het leger, al die gevaren !

— 't Is waar, doch ik moet gaan. Ik zal echter terugkeren.

— Als de vijanden u niet gevangen nemen. Bedenk wat ge doet. Handel nu niet in een ogenblik van haast, van onbedachtzaamheid. Laat niet slechts uw gevoel spreken, doch ook uw verstand, mijn vriend.

— Ik beloof u, dat ik uiterst voorzichtig zal zijn. Morgenavond ben ik terug. En dan mag ik overmorgen mede naar uw huis, nietwaar ?

— Natuurlijk, en we slapen samen in mijn oud bed. Ge zult eens merken, hoe gemakkelijk we in mijn warm nestje liggen, ondanks alle gendarmen met hun sabels en pistolen.

— O ! wat zal moeder blijde zijn, eerst en vooral om het wederzien en dan als ze verneemt, dat ik vrienden gevonden heb.

Weldra vertrok Waen Meyer.

— Ha de slungel, dat kalf ! spotte hij inwendig. Ik ga naar moeder ! Neen, de goede vrouw verlangt niet naar mij ; ze heeft het veel te druk met roven, om bekommerd te zijn over haar pareltje van een zoon. Ha, ha ! En overmorgen slapen wij in zijn nest ondanks alle gendarmen ; ja, dat hoop ik, maar niet ondanks Bakelandt ! De kapitein zal tevreden zijn over mij. Nu, ik heb dan ook wel een complimentje verdiend. Al zeg ik het zelf, ik heb mijn rol goed gespeeld. Vervloet, jongen, we trekken het net over uw dikke kop !

In het Geuzenbos stond een slecht befaamde herberg, gehouden door een ruw wijf, welke nooit met een andere naam aangeduid werd dan Mie Brandijzer, omdat ze te Brugge het brandmerk op de rechter schouder ontvangen had, van wege haar stelen en helen.

Geen enkele eerlijke burger of buitenman verscheen in haar kroeg, de klanten waren mannen en vrouwen, jongelingen en meisjes van Mie's soort, slecht van gedrag en leven, bedorven door allerlei ondeugden, trawanten van Bakelandt, ofschoon geen van de meest ingewijden.

Zij kochten de gestolen voorwerpen van minder waarde op en brachten ze in de steden of dorpen aan de man.

't Ging er rumoerig toe in de krocht van Mie Brandijzer. Het kleine vertrek stonk naar de rook en de drank, en het olielampje aan de zolder bescheen een vijftiental verdierlijkste aangezichten. Enkele mannen lagen dronken op de vloer, anderen zaten op hun gemak een pijpje te roken, een jongeling en een meisje dansten opgewonden tussen tafels en banken, en de waardin zelf had het druk met bedienen.

— Mie, tierde een opgeschoten knaap, 'k heb hier een fijne ring. Mag ik daarvoor drinken, zoveel ik kan ?

— Laat zien, Schele !

Het wijf beschouwde het aangeboden voorwerp.

— Noemt ge dat een fijne ring, dat prul, krijste ze, en wilt ge daarvoor drinken zoveel ge kunt, gij, zo'n aartszuiper ? Denkt ge dat Mie stapelzot is ? De beul heeft me wel een lap vlees van mijn schouder geschroeid, maar dat heeft mijn hersens toch niet beschadigd. Ge kunt een kan bier krijgen en dan doe ik nog nadeel.

— Eén kan maar ?

- Ja, en rap zulle, of ge krijgt niets.
- Mie, ziet ge me voor een nuchter kalf aan ?
- Meer zijt ge niet. Ieder, die nog nooit gebrandmerkt werd, is nog maar een beginnening. Die kent de wereld niet. Aanvaardt ge mijn bod ?
- Geen twee kunnen ?
- Geen druppel meer dan één. Ge kent me : ja is ja, en neen, neen. Ik ben geen leurst.
- Welnu, geef me dan 't bier, want ik stik van de dorst.
- Naar gewoonte. Hier, drink, maar breng de naaste keer dingen van groter waarde.

De deur ging open en een jongeling trad binnen.

- Waen Meyer ! riep een meisje verheugd en snelde naar hem toe.
- Laat me gerust, Babbe ! riep de gewaande deserteur.
- Hij wil van de liefde niet meer weten, spotte de herbergierster.
- Hij heeft een ander lief ! klonk het uit de hoek.
- Ja, en daarom zien we hem zo weinig, riep een derde.
- Is het waar, hebt ge een andere ? tierde het meisje. Ben ik niet meer wel genoeg ? Zeg, verstoot ge mij ?

— Och, zwijg toch met al dat gezaag ! 'k Heb nu wel wat anders te doen, dan mij met al die prullen bezig te houden ! Mie, geef mij te drinken. Ik versmacht. Is er geen boodschap voor mij gekomen ?

— Ja, hij wacht u, antwoordde de kasteleines.

— Hij wacht u, hernam het meisje. Sedert gij de vertrouweling van Bakelandt geworden zijt, hebt ge voor mij geen gedachten meer. Ben ik niet meer waard dan alle roverkapiteins te samen ?

— Zwijg ! gebood Waen op boze toon. Ik moet seffens weg.

— Ach, Babbe, sprak nu een ander meisje, treur daar niet om, er zijn immers jongelingen genoeg. Er is nu zelfs een Frans soldaat, die mij 't hof maakt.

— Een Frans soldaat ! klonk het.

— Ja, hernam het meisje op fiere toon, en een schone geloof het. Met een grote steek op zijn dikke kop, een jas met goud, en lange sabel.

Hij kent zijn Vlaams wel niet al te goed, maar 'k versta hem toch, als hij mij naloopt met : skoon meisje... l'amour, ik u bied mijn sincère amour... tout mon cœur, gij skoon zijt, hein, een jolte demoiselle... gij met mij naar la belle France gaan en een chique madame wordt.

— Maar dat dulden wij niet ! schreeuwden enige jongelingen. Die Franse duivels pakken de mannen weg, maar van de meisjes moeten ze afblijven !

— Streken, listen, zei Mie op kalme toon.

— Wat wilt ge zeggen ? vroeg het meisje.

— Wel Slina, die Fransman wil van u al onze geheimen kennen.

— Onze geheimen ?

— Natuurlijk ! Hij meent als gij zijn lief zijt, dat ge hem alles zult verklappen. En bij mijn ziel, dat is niet dwaas van hem. Verliefde meisjes babbelen veel te veel. En 't eind van 't spel is, dat ge eerst van al in de bak vliegt.

— En wat zegt uw moeder daarvan, Slina ? vroeg een der aanwezigen.

— Oh, moeder gebaart dat ze er niets van weet. En wat geeft ze er om ? Als ze me hier laat komen, dan is dat toch een bewijs, dat ze niet nauw kijkt.

- Mijn herberg is treffelijk! sprak de waardin met gemaakte ernst.
- Treffelijk genoeg voor ons, antwoordde Slina. Moeder verbiedt mij niet, uw bier te proeven en van de leute, die hier altijd heerst, te genieten. Maar mijn moei Ziete moest dat eens weten!
- Uw moei Ziete! grinnikte de waardin. Ze is een kwezel.
- En geen kleine, hernam Slina. Ze weet het al van die soldaat en ze heeft me de les gespeld wel een uur lang! « Kind, kind, zei ze, weet ge dan niet, dat de Fransen de vijanden van 't geloof zijn? En gij zoudt met zulk een godloochenaar trouwen! Kind, kind, dan is uw ziele verloren. Dan gaat ge naar de hel ».
- Moeie — antwoordde ik — 'k zal hem bekeren en hem zo tam maken, dat hij zo godsdienstig wordt als gij zelve.
- Maar gaat ge hem dan nemen? vroeg een der drinkers.
- Dat ziet 'e van hier. Hij is te leelijk om dood te doen. 'k Zal eens ferm de draak met hem steken.
- Ik heb een schoon plan, riet Waen Meyer.
- Laat horen dan! In uw hoofd zijn er al zulke schone poetsen verzonnen.
- Ge moet hem naar 't bos lokken onder het voorwendsel van een wandeling. Dan kunnen de mannen hem hier afwachten en hem eens afleren, naar de Vlaamse meisjes te zien.
- Een goed gedacht!
- En hem dan laten lopen, opdat hij zich op mij of mijn moeder wreken kan, zei Slina. Neen, neen, zo dom ben ik niet.
- Eens 't bos in, komt hij er niet meer uit, riep een der kerels met een geweldige vloek.
- Nooit ziet hij dan zijn belle France terug, verzekerde een tweede.
- Kan ik daarop vertrouwen? vroeg het meisje.
- We zweren het, nietwaar mannen, en allen riepen: « Ja, ja! »
- Welnu, Zondag moogt ge ons verwachten; het uur zal ik nader zeggen, beloofde het meisje.
- Ik trek er uit, zei Waen Meyer. 't Is meer dan tijd.
- Mag ik mee? vroeg Babbe.
- Gij blijft hier, als ge nog langer zaagt, zie ik nooit meer naar u.
- Krijg ik geen kus ook?
- Hier, en nu, vrienden en vriendinnen tot weerziens. De jongeling vertrok.
- Er broeit weer iets, zei de waardin. Te beter, als hun zaken goed gaan, komt er bij ons geld in de zak.
- Weet ge niet wat ze van zin zijn? vroeg er een.
- Dat kunt ge begrijpen. Zij, die Bakelandt omringen, kunnen zwijgen als een graf. Nu ieder zijn eigen zaken, dat is het beste.

Waen Meyer stapte snel door naar de schuilplaats van Bakelandt. Weldra stond hij voor de hoofdman.

— Ha, zijt gij daar! sprak Bakelandt tevreden.

— 'k Ben gekomen, zo rap ik kon. Maar ik moest de tijd afwachten.

De deserteur gaf een verslag van zijn handelingen. Herhaaldelijk klonk van de lippen van Bakelandt en de aanwezige rovers, een schaterend gelach.

BAKELANDT

DE WRAAK

Van

AMOR RA

— Dat is voortreffelijk ! zei de kapitein toen hij alles vernomen had. Waen, jongen, ge zijt naar uw moeder gegaan ?

— Ja, hij verlangde zo naar haar ! schaterde een rover.

— Hij heeft zijn rol goed gespeeld, verzekerde de hoofdman. Laat ons nu de zaak verder overleggen.

En de jongeling zat daar neer, fier als ware hij een grote held.

Bakelandt dacht enige ogenblikken na.

— Gevonden ! riep de kapitein. 'k Heb een plan.

Allen luisterden aandachtig.

— De schuld mag op Waen Meyer niet vallen, zei de hoofdman.

— Daar zou ik niet om geven, sprak de jonkman op overmoedige toon.

— Niet tegenspreken, niet tegenspreken, beval de baas ongeduldig. Ik zeide dus, dat Waen Meyer niet als lid der bende, noch als rover mag bekend worden. Dat zou kunnen gevaarlijk worden. Men kent hem te goed en bij een mogelijke gevangenneming zou hij niet kunnen ontkennen en misschien alles verraden.

— Dat nooit, riep de jongeling geraakt.

— Zwijg, beval Bakelandt. Ik weet wel, dat ge van goede wil zijt, maar ge kent 't gerecht niet. Ik wil nu niet meer onderbroken worden, dan alleen, als ik wat vraag. 't Is dus goed verstaan, dat Waen niet als de schuldige moet aanzien worden.

Daarom heb ik wat anders bedacht. Er is daar een knecht in huis, niet waar ?

— Ja.

— Wel, hij is 't lid der bende.

't Is te zeggen, wij zullen doen voorkomen, alsof hij alles op touw gezet heeft.

Luistert hoe.

Allen zaten in spanning.

Wat zou hun hoodman nu verzonnen hebben ?

— Die knecht, ging Bakelandt voort, nemen we mee.

Gij, Waen slaapt bij de zoon, hoe heet hij ook weer ?

— Gust.

— Juist; ge slaapt bij hem, niet waar ?

— Ja, kapitein.

— Welnu wij binden u beiden vast aan uw bed.

's Morgens zal men bemerken, dat de knecht weg is.

Ieder zal op hem vermoeden hebben, omdat hij nog maar kort in dienst is, en het wel meer gebeurd is, dat er onder het werkvolk rovers waren. Hij alleen is ontsnapt, hij is weg. Hij moet dus de medeplichtige zijn !

Zo zal men spreken.

— En hoe moet ik dan weg geraken ?

— Wel ge speelt weer voor de bange. Ge durft in die streek niet meer blijven. Ge keert naar uw eigen bossen weer, of zegt, dat ge naar 't leger trekt.

— Wat gaan we met de knecht doen ? vroeg een der rovers.

— Dien maken we van kant en zullen we in 't bos begraven.

Dat punt is verstaan niet waar ?

Nu hoe we in huis zullen geraken ! 't Beste zou zijn over het dak. Daar slapen Waen en Gust. 'nmiddels zorgen enige anderen voor de knecht in de stal. Twee

gaan naar de kamer der meisjes en ik met de overigen naar die van de boer en de boerin.

— Dus moet ik niets doen ? vroeg Meyer.

— Is er een hond ?

— Ja, Bello, een trouw dier en sterk.

— Welnu, ge moet hem vergeven. Maar niet te vroeg, opdat men geen onraad vermoedt.

— Wees gerust, kapitein.

— Die aanslag is dus bepaald op overmorgen avond. Omstreeks middernacht zullen we op 't hof zijn.

Waen, ge keert morgen naar 't bos terug.

Overmorgen zal Miel, de leurder, u komen opzoeken rond de noen. Zorg dat ge aan de zoom van 't woud zijt. Moest er verandering gekomen zijn, dat ge niet in huis slaapt of dat er andere personen logeren of iets dergelijks zeg het hem.

— Goed, kapitein.

— Maar opgepast, opdat hij na de aanslag, geen vermoeden tegen u opvat, door een of ander onvoorzichtig woord.

— Ge moogt gerust zijn, kapitein.

— Roze, beval Bakelandt, brengt ons drank.

Nu zullen we nog 't een en ander bespreken.

**

De duisternis was ingevallen.

De twee deserteurs, want Waen Meyer was goed en wel bij zijn slachtoffer teruggekeerd, stonden bij de hoeve.

De avond waarop ze onder het gastvrij dak zouden terugkeren, om er ook de nacht door te brengen, was aangebroken.

Als naar gewoonte kwam de knecht melden, dat er geen onraad was en ze veilig de woning konden binnentreden.

Weldra zaten ze dan ook bij de wijde haard, waarin een lustig vuurtje brandde, want het weer liet veel te wensen over.

— En hoe hebt ge de tijd in het bos doorgebracht ? vroeg de moeder.

— Wel de dagen schenen mij weken, antwoordde de zoon, want mijn vriend heeft mij alleen gelaten tot gister avond.

— Waar zijt gij dan geweest ? riepen allen nieuwsgierig.

— Naar huis, zei Waen Meyer.

— Naar huis ! herhaalde de boer.

— Hoe durfde gij da' ? sprak Doka.

— 't Was gevaarlijk. roekeloos zelfs, hernam de veinzaard, maar ik kon niet langer weerstaan aan 't verlangen, om mijn moeder eens te zien en te spreken.

— Ge zijt een goede zoon, zei de bazin geroerd. En hebt ge uw moeder gezien ?

— Ja, ofschoon ze diep bedroefd was, daar ze in lange tijd niets van me gehoord had.

— We hebben Miel, de leurder, nog niet hier gezien voor deze morgen. Wij konden hem dus niet eerder tijding geven.

— Hij is bij ons in 't bos geweest, sprak Gust.

— Ja, bevestigde de baas, hij zei ons, dat hij u eens ging opzoeken. De goede man is zeer met u beiden begaan. Hij heeft een gouden hart.

— 't Is een braaf ventje, meende Doka.

— Maar om van wat anders te spreken, viel nu de boer in, het schijnt dat Bakelandt weer een stout stuk uitgehaald heeft, ditmaal nabij Rozebeke. Een bezembinder heeft het mij verteld.

— Laat horen, klonk het en de baas begon :

— Wel ge weet dat in de herfst de weduwe Tanghe haar man en twee zonen verloor. Ge herinnert u die schrikkelijke geschiedenis.

Nu is 't uitgekomen, dat niemand anders dan Jan de knecht, de verrader was.

Na dien schrikkelijken aanslag was de veinzaard bij zijn meesteres blijven wonen.

De zoon, die in handen der rovers gevallen was en vermoord werd, had van een som geld gesproken.

Nauwlettend zag de knecht, of hij ook te weten kon komen, of 't waar was, wat de rampzalige gevangene verteld had, om het dan aan de kapitein der bende te vertellen. Want ondanks al het leed dat Bakelandt over het ongelukkige huisgezin gebracht had — denkt eens, in enige dagen tijd de vader en twee grote zonen dood — ondanks dit alles, hield de schurk nog een oog op de hoeve.

Hij moest het geld der weduwe hebben.

't Schijnt dat hij de aanslag wilde beproeven, toen het lijk van de boer nog boven de aarde lag, maar toen verdreven werd door de berechting voor de zieke zoon.

Maar uitgesteld is niet verloren, dacht de wreedaard zeker.

Hij loerde op het geld en Jan, de verrader, moest hem helpen.

Enige dagen geleden zag de knecht, dat zijn meesteres thuis kwam met een beurs, die ze zorgvuldig in een lade der kas wegsloot.

Bakelandt moest ergens in 't ronde geweest zijn, zoals ge zult gaan horen.

's Nachts ging de knecht zijn gewetenlozen hoofdman waarschuwen. Daar hij in een kamer aan de voorkant sliep, kon hij gemakkelijk ongezien 't hof verlaten.

De gelegenheid was gunstig, want de werklieden, die gewoonlijk op de hoeve verbleven waren juist afwezig.

Tegen twee uur kwamen de rovers af. Maar ze werden slecht ontvangen. Enige schoten knalden en de verraderlijke knecht viel getroffen neer. Drie verwaarloosde honden sprongen toe, beten enige rovers, die echter nog konden ontsnappen.

— Dus de aanslag mislukte ! riep Gust blij uit.

— Ja, en luister, hoe dat kwam.

De werklieden waren naar een feestje geweest en tegen verwachting kwamen ze vroeger terug, dan Jan gemeend had. Ze zeiden, dat ze het niet over hun hart konden verkrijgen, hun meesteres en hun dochters een lange nacht alleen te laten.

De brave mannen kwamen juist terug, toen de verrader uit zijn venster klom, om de bende kapitein te gaan verwittigen.

— Ei — zei de een tot de andere, — wat zou hij in het schild voeren ?

— Niet veel goeds voorzeker — antwoordde zijn makker. — 'k Heb die kerel nooit vertrouwd. De bazin heeft gisteren geld ontvangen. Wie weet is Jan geen

verrader, een medeplichtige van Bakelandt, en gaat hij nu de bandieten halen, om de hoeve te plunderen !

— Ga gij in huis hernam de eerste en wek de vrouw. Leg ook een wapen gereed.

Ik zal mij intussen naar Van de Velde begeven. Die heeft drie felle honden. Ik ga ze halen. Ze kennen mij, want ik heb nog bij Van de Velde gewerkt. Die beesten staan tien rovers en meer.

Dank aan de trouw der werklieden — ging de boer voort — mislukte de aanslag.

— En was de knecht dood ? vroeg de bazin.

— Neen, hij heeft nog een uur geleefd. Maar de verrader weigerde zijn medeplichtigen te doen kennen.

Niemand bezag op dit ogenblik Waen Meyer. De veinzaard had moeite zijn ontroering te verbergen. Daar het plan om het hof der weduwe Tanghe te plunderen, zo onverwachts opgekomen was, wist hij er niets van.

— Wanneer is dat gebeurd ? vroeg hij aan Vervloet.

— Gisteravond. Heeft Miel, de leurder, er u niets van verteld ?

— Geen woord ! hernam Meyer, en bij zich zelve dacht hij : Gisteravond ; dan moet Bakelandt gisterenmorgen pas verwittigd zijn geworden. Anders had hij er wel een woord van gesproken.

Nu kwelde hem de gedachte, dat Jan misschien toch verklapt had, wie tot de bende behoorde en daarom vroeg de veinzaard nogmaals :

— En weet ge zeker, dat de verrader niemand bekend heeft gemaakt ?

— Neen, standvastig weigerde hij een naam te noemen.

— Dat is jammer, hernam de schurk.

— Zeer jammer, bevestigde boer. Hadden de gerechtsdienaars iets meer van de rovers geweten, ze zouden allicht verdere nasporingen hebben kunnen doen.

— Die arme weduwe Tanghe beleeft toch wel schrikkelijke dingen ! sprak de vrouw des huizes op een toon van diep medelijden.

— Vandaag is ze al naar 't dorp gaan wonen.

— Ze heeft gelijk. Daar leeft ze dan toch tussen het volk.

— Alsof Bakelandt daar wat om geeft ! riep Vital, de knecht uit. De Schout woonde ook in de gemeente en toch werd hij door de bandiet in de schouw zijner keuken opgehangen.

— Wanneer zal God ons toch van die rovers verlossen ! zuchtte Doka. Een mens rilt ganse dagen bij het vernemen van al die schrikkelijke dingen.

— Kom, riep Vervloet, laten wij gaan rusten.

— Durft ge nog in de stal slapen. Vital ? vroeg de boerin aan de knecht.

— Zeker, bazin, antwoordde de moedige jongeling. Gij, die in huis zijt, zijt niet veiliger dan in de stal. Als de rovers willen, dan geraken ze toch overal binnen.

— Maar nu gaan we ons niet schuw maken, besloot de pachter. Er zijn zoveel hofsteden. Bakelandt kan ze toch niet allen plunderen. We zullen hopen, dat we bij de gelukkigen zijn. Bovendien we zijn nog met veel volk.

— Ik zou mijn man staan, pachter Vervloet, en ik zou dubbel hard vechten voor al het goede, dat ik hier ondervind, zei Meyer.

— En zo de gendarmen nu eens kwamen, bracht Doka in 't midden. 't Is toch

eigenlijk onvoorzichtig, om zo in huis te slapen voor twee deserteurs. Men kan nooit weten.

— Ze zijn hier enige dagen geleden pas geweest, zei haar vader.

En door 't vensterraam kunt ge nog ontsnappen als 't al kwaad wilde. De duisternis zou u helpen.

— Ik ga nu eens rustig slapen, zonder vrees voor rovers of gendarmen! riep Gust vrolijk uit.

Men deed het avondgebed.

Daar zat de trawant der bende, de lage veinzaard en verrader! Daar zat hij met neergeslagen ogen en prevelde lippen. Maar zijn hart popelde.

't Beslissende ogenblik naderde. De rovers waren reeds in de nabijheid.

Bello had zijn vergift reeds in. De hond had niet lang meer te leven.

De aanval zou weldra geschieden. Daar zat ook Vital. Ook zijn uren waren geteld. Hij las zijne laatste gebeden. De eeuwigheid opende zich reeds voor hem.

— Slaap wel! wensten allen elkander.

Ieder trok ter ruste.

— Gelukkig, dat wij Vital kunnen vertrouwen, zei de boer tot zijn vrouw bij 't slapen gaan.

't Moet toch ijselijk zijn, een medeplichtige der moordenaars onder zijn dak te hebben.

Aan de andere, die onder zijn dak vertoefde, dacht de eerlijke pachter niet. Dat was een deserteur, een arme vervolgde jongeling, een lotgenoot van zijn zoon.

Weldra lag het gezin in diepe rust, slechts één waakte.

De verrader daarboven. Hij verbeidde het sein van 't dakvenster.

— Mijn maat slaapt al, mompelde hij. Alles gaat dus naar wens. Wel, wel, heeft de baas misgespeeld bij de weduwe Tanghe! En Jan die dood is!

Ja. 't kan al aardig draaien.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955